

Božja beseda nam nima ničesar povedati

✍ Janez Poljanšek

“Božja beseda nam nima ničesar povedati.” Ta je pa dobra! Mar se ne vprašamo vedno, ko odpremo Sveto pismo in preberemo nek odlomek, kaj nam želi povedati ta beseda? V kakšnem smislu nam nima ničesar povedati? Božja beseda želi pripeljati v občestvo, želi ustvariti vezi domačnosti, bližine, zaupnega odnosa, intimnosti. Ali ni temu namenjena tudi kakršnakoli človeška beseda?

Izraz komunikacija pomeni povezati, prinesiti skupaj, biti deležen nečesa. Naše besede želijo ustvar-

jati povezanost, prijateljstvo, občestvo. Smisel pogovora je graditev odnosov, bližine. To velja toliko bolj za Božjo besedo, za komunikacijo Boga z nami.

Zato ni glavno vprašanje, kaj mi želi Božja beseda povedati, temveč kakšno moč ima, da ustvari odnose bližine in zaupanja. Svetopisemska beseda je pot, je način, kako Bog vstopa in se razodeva našemu srcu. Je tudi pot, na kateri naše srce lahko okuša to Božje razodevanje. Kako se nam Bog lahko najbolj približa in vstopi v naše srce? Kako lahko najbolj okušamo njegovo bližino? To so pomembna vprašanja, ki si jih je dobro postaviti, ko se približamo Božji besedi.

ku je treba čutiti to oddaljenost, sicer pomeni, da beremo s svojimi mislimi, sodbami, predsodki itd. Čutiti moramo razliko med svojim in Božjim mišljenjem. “Kajti moje misli niso vaše misli in vaše poti niso moje poti, govori Gospod” (Iz 55,8). V Svetem pismu smo tujci. Ne samo zaradi časovne oddaljenosti in nepoznavanja časa, jezika, navad in kulture svetopisemskega sveta. Nekaj tega lahko nadoknadimo s študijem. Tujci smo bolj zaradi tega, ker imamo v sebi neke filtre, skozi katere poslušamo Božjo besedo in je zato ne slišimo dobro. Običajno se jih ne zavedamo, zato je težava še večja. Za kakšne filtre gre?

V Svetem pismu smo tujci Filtri

Truditi se moramo ustvariti neko oddaljenost do Božje besede. V začet-

Lahko so to naše pretekle izkušnje, lepe ali težke. Kako bo npr. nekdo,

Odluščiš ...

✍ Lidija Golc

*Odluščiš zamere,
jih poravnáš in spraviš na zgornjo polico.
Odluščiš razočaranja,
jih poziblješ, objameš in odložiš na srednjo polico.
Odluščiš hvaležnosti,
jih razrabljaš, poduhaš in pospraviš desno ob zamere.
Odluščiš srečne in nesrečne slučaje,
dolgo jih božaš enega za drugim in pospraviš levo ob zamere,
kolikor je še ostalo prostora.
Potem ti zmanjka časa za luščenje, enkrat ga bo preveč,
ampak danes ti časa zmanjka.*

*Omaro pustiš odprto, da se
zrači,
zrači,
diha.
Odluščena oblaci te delajo novega, mlajšega in skoraj golega.
Morda si odluščenke nadomestiš
ali pa ne. Je omara prepolna?
Danes je jutrišnji včeraj.*

Foto: Nataša Pezdirlj

Članek se nadaljuje na str. 29.